

Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνας: είναι αδύνατον να είμαστε χριστιανοί χωρίς να αγαπούμε τον Χριστό

[gallery order="DESC"]

Την πρώτη κατά σειρά ακολουθία των παθών αυτή την Μεγάλη Τεσσαρακοστή τέλεσε την Κυριακή απόγευμα, στις 11 Μαρτίου 2012, ο Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνας, Πρόεδρος του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας. Πάθος ή Passio στα λατινικά είναι οι ειδικές ακολουθίες στη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία τελούμενες κατά τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Η επωνυμία τους οφείλεται στους ύμνους της Μεγάλης Εβδομάδος, τις αναγνώσεις των Ευαγγελικών περικοπών για τα Πάθη του Κυρίου και ενίοτε τους χαιρετισμούς των Παθών ή του Σταυρού και το κήρυγμα με θέμα τη σωτήρια σημασία των λυτρωτικών παθών του Χριστού, που στο σύνολό τους συναποτελούν αυτή την ακολουθία

Στην ακολουθία στον Ιερό Ναό της Παναγίας Πάντων θλιβομένων η χαρά της Μόσχας επίσης συμμετείχαν οι κηρικοί του Ναού. Αφού ανέγνωσε τα σχετικά κεφάλαια εκ του κατά Μάρκον Αγίου Ευαγγελίου, όπου περιγράφονται τα Άχραντα Πάθη του Κυρίου και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, ο Μητροπολίτης Ιλαρίωνας κήρυξε το θείο λόγο.

Ειδικά αναφέρθηκε στην ερώτηση του Ιούδα τον Ισκαριώτη: «διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς;» (Ιω. 12. 4 – 12. 8). Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης διασαφηνίζει ότι το μέλημα του Ιούδα δεν ήταν οι φτωχοί, αλλά διότι ήταν κλέπτης και όπως φαίνεται κατά καιρούς έπαιρνε από το γλωσσόκομο για να καλύψει τις ιδικές του ανάγκες. Αλλά και σε περίπτωση εάν ακόμα φρόντιζε τους φτωχούς, η απάντηση του Κυρίου θα ήταν η ίδια, παραμένουσα εξίσου δυσκατανόητη για αναγνώστες: «πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, καὶ ὅταν θέλητε δύνασθε αὐτοὺς εὖ ποιῆσαι· ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε». Αυτό σημαίνει ότι το επίκεντρο της χριστιανικής βιοτής πρέπει να αποτελεί το πρόσωπο του Χριστού, ενώ όλα τα υπόλοιπα αποδεικνύονται δευτερεύουσας σημασίας σε σχέση με το πρόσωπό Του, συμπεριλαμβανομένων και των ευεργεσιών, τις οποίες μας εντέλλεται ο Χριστός. Το πνευματικό μας βλέμμα είναι ανάγκη να στρεφεί πρωτίστως κυρίως στον ίδιο το Χριστό, στο πρόσωπό Του, στην ιστορία της επίγειας Του ζωής και στην παρουσία Του ανάμεσά μας. Πολλοί ήταν όσοι δίδασκάν τους ανθρώπους να αγαπούν αλλήλους, να φροντίζουν φτωχούς και να κάνουν πολλά άλλα καλά και ορθά πράγματα. Και όμως στο χριστιανισμό ο πυρήνας είναι ο ίδιος ο Χριστός. Ποτέ δε θα είμαστε οι μαθητές Του, εάν ακολουθούμε τη διδασκαλία Του μόνο, παρακάμπτοντας το πρόσωπό Του.

Στο Ευαγγέλιο βέβαια υπάρχει κάτι όντως καινοφανές, π.χ. ή εντολής της αγάπης. «Έντολήν καινήν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἡγάπησα ὑμᾶς ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ιω. 13. 34). Αλλά μήπως άλλοι προφήτες και φιλόσοφοι δίδασκάν το μίσος προς αλλήλους; Όχι, ἔλεγαν κι αυτοί για την αγάπη. Και όμως εκείνο το καινοφανές συνίσταται στο «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἡγάπησα ὑμᾶς».

Η Ευαγγελική αφήγηση σχετικά με τις τελευταίες ημέρες και ώρες του Χριστού είναι πλέον αποκαλυπτική. Εάν παλαιότερα ο Κύριος δίδασκε τους ανθρώπους προφορικά τώρα άρχισε να τους διδάσκει με τον αγώνα Του και τη σιωπή Του.

Αυτός ο αγώνας του Θεανθρώπου ήταν και το βασικό Του μάθημα, το οποίο έδωσε σε όλη την ανθρωπότητα και για όλες τις εποχές.

Κατά την ανάγνωση του Ευαγγελίου μπροστά στους πνευματικούς μας οφθαλμούς πρέπει να έχουμε κυρίως τον Χριστό και να Τον έχουμε επίσης στο επίκεντρο της πνευματικής και καθημερινής μας ζωής.

Διατί ανέκαθεν οι μοναχοί και πολλοί λαϊκοί ασχολούνται με τον προσευχή του Ιησού, την οποία είχαν ως βασικό τους μέλημα και αγώνα χωρίς να βαρεθούν ποτέ; Σε αυτή την προσευχή το σπουδαίο δεν είναι η ποσότητα, δηλαδή πόσες φορές την έκανε κανείς, αλλά να έχει ο άνθρωπος στην καρδιά του τον ίδιο τον Κύριο. Εάν έχουμε τον Κύριο μέσα μας, τα υπόλοιπα είναι πολύ φυσικά ότι προστίθενται, διότι σύμφωνα με τους αγίους πατέρες η προσευχή του Ιησού είναι η σύνοψη του Ευαγγελίου.

Διαβάζοντας για τις τελευταίες μέρες και ώρες της επίγειας ζωής του Ιησού Χριστού, μας κάνει εντύπωση το πλήθος των ανθρώπων γύρω του, αλλά πόσοι αληθινά Τον αγαπούσαν και Τον ακολουθούσαν ή απλά δεν Τον προσέχαν.

Όταν οι άνθρωποι στρέφονται στο Ευαγγέλιο και δεν προσπαθούν απλά να πάρουν κάποιες οδηγίες για τη ζωή τους, αλλά να δουν πίσω από το ευαγγελικό κείμενο τον ίδιο το Χριστό, τότε αρχίζει γι' αυτούς η αληθινή πορεία προς τον Χριστό. Είναι αδύνατο να είμαστε χριστιανοί χωρίς να αγαπούμε τον Χριστό. Κάθε σελίδα και ιδιαίτερα εκείνες που διαβάσαμε σήμερα για τα Πάθη του Χριστού μας προβάλλουν τον άνθρωπο στην κορυφή της πνευματικής και ηθικής τελειότητας. Κανείς δε μπορεί να ισχυρίζεται ότι ο Χριστός ήταν έτσι διότι είναι Υιός του Θεού. Αλλά υπήρχαν και μάρτυρες που ακολούθησαν τους αγώνες Του, όντες απλοί άνθρωποι κατά φύσιν, και όμως μέχρι το τέλος πορεύθηκαν αυτή την οδό της κενώσεως μιμούμενοι τον Χριστό. Από το Χριστό αντλούσαν τις δυνάμεις τους, Τον αισθάνονταν την παρουσία Του μέσα στην καρδιά τους και

γι' αυτό μπορούσαν να επαναλάβουν ακολουθώντας τον απόστολο Παύλο: «Εμοὶ γὰρ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος» (Φιλ. 1. 21).

«Στις ημέρες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, πλησιάζοντας στη Μεγάλη Εβδομάδα, να στρέψουμε όσο το δυνατόν συχνά το βλέμμα μας προς τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Να διαβάσουμε το Ευαγγέλιο, να ξαναδιαβάσουμε την αφήγηση των Παθών του Χριστού. Να κάνουμε στην καρδιά μας την προσευχή του Ιησού, επικαλούμενοι τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό να κατοικήσει στην καρδιά μας, να μας αλλάξει τη ζωή μας και να μας βοηθήσει πάντα να θυμόμαστε γι' Αυτόν. Εάν έχουμε τον Χριστό μπροστά στο πνευματικό μας βλέμμα, εάν θα είναι μέσα στην καρδιά μας, το υπόλοιπο θα προστεθεί. Αμήν».

Μια πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/54441/>